

Categoria B

RAINBOW CITY

- Pip-pip-pip!

- Albert!

- Pip-pip-pip!

- Albert! Aixeca't d'una vegada si us plau! Albert!

- D'acord...

L'Albert s'aixecà, com cada matí, amb mandra, caminant a les palpentes i va engegar la ràdio, l'emissora de sempre, "RAIN.FM".

"Bon dia, habitants de Rainbow, bon dia! Aquí estem un altre matí,. Un preciós dia comença, amb l'arc de Sant Martí ben brillant i bonic suspès a l'aire, com cada matí. Recordeu que només us queda un dia per poder comprar les entrades del Metròpolis, i afanyeu-vos, que demà a la mateixa hora segur que ja no n'hi hauran. I a continuació la cançó que..."

Quan ja estava vestit, el noi va apagar la ràdio i va mirar la llibreta que hi havia sobre la taula, també el que hi havia a sobre d'aquesta: les dues entrades per al concert, dues.

Després d'haver esmorzat, va agafar la motxilla i se'n va anar amb monopatí, tot pensant com li demanaria. Era un fet molt important per ell i per això volia que tot sortís rodó, perfecte!

Pensant-t'ho bé... no podia sortir malament, impossible! Com podia una noia no voler anar a Metròpolis? El concert més esperat, el concert al que absolutament tothom volia anar! Impossible, segur que diria que sí. O no?

Va baixar del monopatí quan ja estava a l'entrada de l'institut. I, com sempre, va ser rebut amb l'esperat comentari dels alumnes pertanyents al "CAP" (Centre Autoritari Permès).

- Mira, si és l'Albert. Ja has descobert que ets capaç de fer? Perquè de inútils ja en tenim molts a l'insti. Ai, perdona, si tu també ets un d'ells!

I tot això acompanyat del riure de tots i cadascun dels CAP's. El noi va passar de llarg, estava tan acostumat ja a aquelles burles diàries... Al seu cole era molt freqüent això; si no tenies cap habilitat, no eres ningú.

Uns anys enrere, un dia va caure un meteorit a la ciutat. Va ser un fet insòlit, però alhora no va influir en la vida dels seus ciutadans, ja que ningú no en va fer massa cas, no, almenys, fins al cap d'un temps, en què es van començar els seus efectes. Un gran arc de Sant Martí va aparèixer al cel, nit i dia, sense desaparèixer mai, independentment del temps que fes, sempre. També un arbre, però, no com els dels parcs i boscos, un arbre màgic que creixia segons els somnis i la fe de la gent que l'envoltava. I, per acabar, les anomenades "skills", habilitats que adquirien certes persones depenent de la seva herència genètica. I, per tant, només en tenien

els que havien adquirit aquests gens dels seus antepassats, que havien estat afectats per la radioactivitat del meteorit.

CAP era igual a persones amb habilitats especials i, per tant, ell de cap manera hi podria entrar, mai. Els seus pares no tenien cap mena de "poder", ni els seus avis tampoc cap, i per això ell no tindria cap mena d'habilitat, i, sí, seria un fracassat per sempre.

Va anar caminant, va entrar a l'edifici i va continuar fins a la seva taquilla.

De sobte, la va veure. Estava allà, tan guapa com sempre, tan feliç. Sens dubte li havia de dir, o ara o mai.

S'hi va acostar lentament.

- Hola, Aurora.

- Ah! Albert, bon dia! Com estàs?

- Aurora... una cosa, és que mira, tinc dues entrades per Metròpolis, ja saps, i... estava pensant... No voldries pas venir amb mi?

- Has arribat tard, m'acaben de demanar-m'ho els del CAP, l'Enric, i ja li he dit que sí... Ho sento, però no passa res, convida algú altre i ens veure'm allà. Adéu, vaig a català que tinc pressa!

I tot llençant un petó a l'aire se'n va anar corrents.

És clar, amb l'Enric... ho havia d'haver suposat. Com podia fer ombra a un noi que sabia controlar el foc i que alhora tenia la velocitat del vent? Com? I també era lògic que anessin junts. L'Aurora era realment fantàstica, encara que no tingués cap habilitat, igual que ell, i qualsevol noi amb un pam de intel·ligència ho veia.

Després d'una matí, en el qual havia estat tan i tan absent, pensant en altres coses, preguntant-se per què ell no podia ser un CAP... per què? Doncs perquè no tenia cap habilitat i mai no seria ningú important, no trobaria cap feina interessant i seria un simple verduaire com el seu pare.

No tenia ganes de tornar a casa, per tant, va anar a donar un vol, va anar fins a l'arbre màgic, tenia ganes de veure les seves brillants i precioses fulles, la seva frondosa copa i aquelles petites llumetes que representaven diferents desitjos. Quan hi va arribar, efectivament, va veure tot allò, i encara més, es va topar amb un cas que li va fer obrir els ulls, que li va fer adonar d'una cosa molt important.

Allà, en un banc hi havia un nen de la seva edat, mig plorant, enfadat, balancejant-se d'un costat a l'altre.

- Ei! Què tens? Algun problema? No fas gaire bona cara?

- Doncs sí, molts! I el primer és que tinc la jaqueta enganxada en aquella branca de l'arbre i no la puc desenganxar, no sé trepar!

- Ah! I no tens cap "skill" que et permeti fer-ho?

- Doncs no, tinc la de veure el futur en certes ocasions, però en què em pot ajudar això, eh?
- Espera't un moment, ara vinc.

L'Albert, sense cap mena de dificultat, va trepar per l'arbre. Des de petit que ho feia. Va agafar la jaqueta i li va tornar al seu petit propietari.

- Quina passada! Tens l'habilitat de trepar arbres? Quina sort!
- No, no la tinc.
- Ah! Així deus tenir l'habilitat de...
- De fet, no en tinc cap, tot això ho he fet sense...

En aquell moment se'n va adonar. Ho havia fet pel seu propi compte, sense cap mena d'habilitat estúpida. Era la seva voluntat i la seva força les que li havien permès fer allò. I és el que realment té més mèrit. No necessitava cap "skill" per ser com els membres del CAP, només havia de creure en ell mateix, aquella era la clau de tot. Va sentir una escalfor càlida al cor i es va adonar que en l'arbre dels desitjos havia crescut un nou brot: el seu desig ho havia permès, la seva fe en sí mateix. Ara sabia què era el que havia de fer a continuació.

A Metròpolis la música estava molt alta, tothom ballava, incluí l'Albert, al costat de l'Aurora, ben agafats. Era feliç. Al matí havia plantat cara als del CAP, havia demostrat amb la seva valentia que qualsevol, tothom, era especial encara que no tinguessis cap habilitat. Això els havia parat molt; mai ningú no havia tingut valor d'enfrontar-s'hi, la seva dictadura havia acabat. S'ho mereixien i, per això, estaven allà, asseguts en un racó, sense ningú que volgués ballar amb ells, sense sentir l'escalfor que notava l'Albert dintre seu.

Per fi s'havia demostrat la igualtat entre tots els estudiants i els habitants en general, i tot gràcies a una persona.

- Albert...
- Diques.
- Jo també sóc especial?
- Per mi o en general?
- Les dues coses.
- Molt, Aurora. Molt!

I es van abraçar il·luminats per la llum de la lluna que s'imposava per sobre de l'arc de Sant Martí. A l'arbre li havia nascut un altre brot. Aquest era de tots dos.

"RAIN.FM els informa que aquesta nit hi podria haver una pluja d'estrelles fugaces, per això siguin prudents i no s'oblidin d'agafar el paraigües, però, de moment, ... frueixin de la vetllada. I a continuació, la cançó que..."